

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מזודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: טובה	שם משפחה: מגשי
---------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם נעורים:	בלועזית Binder	שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: בינדר
תאריך לידה: 1933	מין: ג	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ג'רג'יר
ארץ לידה: Hungary	בלועזית Budapest	מקום לידה (ישוב, מחוז): בודפשט
שם פרטי ושם נעורים של האם: Fisch Izabella		שם פרטי של האב: Jeno Binder
שם נעורים של האישה:	שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	
ארץ המגורים: הונגריה	בלועזית Budapest	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה : בודפשט
חבר בארגון או בתנועה:	מקצוע לפני המלחמה:	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? גטו בודפשט		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
תאריך השחרור: ינואר 1945	מקום השחרור: גטו בודפשט	
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? בודפשט		האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?
שם האנייה (אם עלה בדרך הים): "ארצה"	שנת עליה: 1957	מקומות/מחנות בדרך לארץ: גרמניה, רוסיה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1933, אמא אבא ואח שגדול ממני בשנתיים, בילדותי אני זוכרת חיי עוני. היה למשפחתי חדר ומטבח קטן, בו ישנו אני והורי על מיטה אחת, ואחי הגדול לידנו על הרצפה, חדר השירותים היה משותף לכל אנשים בבניין (כ-60 משפחות), אבי היה מוכר בשווקים ארעיים - עם ציוד שהיה נושא עליו, היה קם כל בוקר ומחפש מקום אחר למכור את מרכולתו. למרות שחיינו היו דלים מאוד מבחינת אמצעים, בביתנו שררה הרמוניה מיוחדת שנתנה לנו הרבה כוח והתקיים קשר משפחתי, במיוחד בימי שישי, בהם הינו מקבלים את השבת.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

בשנת 1943 קצת לפני המלחמה, לקחו הגרמנים את כל הגברים היהודים מהאיזור למחנות עבודה, ביניהם גם את אבא שלי, זאת היתה הפעם האחרונה שראיתי אותו.
ב-19 במרץ 1944, נכנסו הגרמנים לבודפשט, חודש לאחר מכן חויבו כל היהודים להסתובב עם טלאי צהוב, בהתחלה עוד יכלנו לצאת מדי פעם מחוץ לגטו, אך עם הזמן גם זה הפסיק. החיים בגטו היו קשים ביותר, הינו יושבים במרתפים צפופים יום ולילה, כאשר הינו רוצים להתרחץ הינו צריכים להשתמש באותם המים ובאותה הגיגית שהשתמשו בהם כל המשפחה. כשהיינו יוצאים החוצה ראינו את הגופות ואת הפאשיסטים המקומיים שהיו נכנסים "להנאתם" לגטו, ומשחקים בכלי נשק נגד היהודים באין מפריע, ולפעמים גם היו חוטפים נשים.
החיים בגטו הובילו אותי לשפל המדרגה. אני לא אשכח לעולם, שיום אחד, בו הייתי ממש רעבה, ראיתי את דודה שלי, שהיתה עם סל מצרכים, ומרוב שהייתי רעבה גנבתי לה צנצנת ריבה, לקחתי ואכלתי את כולה, וכשאימי שאלה אותי יום למחרת על אותה הצנצנת, נשבעתי לה ש אין לי שום קשר לכך.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עלייה):

לאחר המלחמה, אבי עוד לא חזר (וגם לא יחזור), אמא שלי התחילה לעבוד בתור טבחית בבית תמחוי, ואני הייתי תלמידת בית ספר. אני זוכרת שאחרי הבית ספר הינו הולכים למעין מעון כזה, שבו היו חברי יהודים שעזרו אחד לשני בעשית שיעורי בית, שם בגיל 15 למדתי תפירה, והתחלתי לעבוד במתפרה מקומית.
בשנת '49 בהיותי מסתובבת בעיר, נגש אלי בחור צעיר ונאה ושאל אותי לשלומי, כך הכרתי את בעלי לעתיד.
בשנת '52 התחתנתי עם בעלי-אלימלך וילדתי את ביתי הראשונה.
בשנת '57 החלו פרעות בבודפשט נגד הממשלה המקומית, דבר שעורר את האנטישמיות. אני ובעלי הבנו שאי אפשר להישאר שם, וזו ההזדמנות לעלות ארצה.
כשרצינו לעזוב ארצה, הדבר לא היה כזה פשוט, החלטנו לנסוע לישראל דרך אוסטריה, וכבר בהתחלה הדרך היתה קשה, אני ובעלי נאלצנו להיפרד בדרך, ולהיפגש בנקודת ציון ליד הגבול. מהגבול אני ובעלי וביתנו הקטנה, הלכנו ברגל לכיוון אוסטריה. בכדי שילדתי הקטנה לא תבכה או תעורר רעש מיותר, השקיתי אותה במעט יין בכדי שתירדם, ולכן הינו צריכים לסחוב אותה כל הדרך עלינו. לאחר מסע קשה הגענו לאוסטריה, התקשרנו למשפחתנו שנשארה בבודפשט והודענו להם "מכרנו את החזיר" זה היה הסימן בינינו שהצלחנו להגיע בשלום. לאחר זמן מה באוסטריה מצא אותנו סוכן של הסוכנות היהודית שבעזרתו מצאנו את דרכנו הסופית לישראל.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

אחד הדברים הראשונים שאני זוכרת בהגיעי לארץ, זה את אחי שהגיע לקבל אותנו, וזרק לעברי תפוזים, זה היה סימלי מבחינתו, ומוזר מבחינתי. בהתחלה גרנו אצל אחי בדירתו השכורה בפתח תקווה, ואם הזמן עברנו לשיכון בפתח תקווה, אני התחלתי לעבוד בתפירה מיד עם הגעתי לארץ, ומאז אנו חיים באושר ונוספה לנו ילדה נוספת לתא המשפחתי.